

Eigen verantwoordelijkheid en Wmo-voorzieningen

DOOR Ingeborg Lunenburg

In de Wmo speelt de eigen verantwoordelijkheid van de aanvrager een belangrijke rol. Voordat een voorziening wordt toegekend, beoordeelt de gemeente dit aspect. Onderzocht wordt of iemand eigen oplossingen kan inzetten om zijn participatieprobleem op te lossen. Is dat het geval, dan bestaat er geen noodzaak tot het verlenen van een voorziening.

De Centrale Raad betrok de eigen verantwoordelijkheid onlangs voor de vierde keer in zijn oordeel.¹ De moeite waarde voor deze column, om twee redenen. Allereerst omdat de zaak betrekking heeft op letselschade, wat niet vaak voorkomt. En ten tweede vind ik de procesrechtelijke kant interessant. Want eenmaal bij de bestuursrechter aanbeland, is het van belang te weten waarover de gemeente en de belanghebbende het niet eens zijn. De bestuursrechter mag zich in het algemeen alleen over die punten uitlaten. Eenvoudig gezegd: alleen waar over wordt geklaagd, komt in aanmerking voor een oordeel.

De zaak

Het gaat om iemand die door een ongeval volledig rolstoelafhankelijk is geworden. Daarvoor heeft hij de gemeente in kwestie aansprakelijk gesteld. Met succes: de zogeheten 'aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad' staat vast. Dit betekent dat vervolgens iemands lichamelijke en geestelijke (immateriële) schade kan worden bepaald. Betrokkene en de verzekeringsmaatschappij hebben met de gemeente een vaststellingsovereenkomst gesloten. Daarin is neergelegd dat betrokkene een letselschadevergoeding ontvangt van € 1.156.722. Letselschade valt onder het burgerlijk recht en niet onder het publiekrecht zoals de Wmo. Een belangrijk verschil is dat partijen bij letselschade 'vrij zijn' met elkaar een (vaststellings)overeenkomst te sluiten die na accordering voor beiden bindend

is. De uitvoering van de Wmo daarentegen is door de overheid opgedragen aan gemeenten waarbij enkel de regels van wet gelden en het op basis daarvan vastgestelde beleid.²

Wmo-aanvraag

Nadat de vaststellingsovereenkomst tot stand is gekomen, wendt betrokkene zich tot de gemeente. Hij doet een aanvraag om een aanpassing van de woning in de vorm van een lift. Aanleiding hiervoor is een verhuizing. De gemeente weigert de aanvraag, omdat de betrokkene een niet-rolstoelgeschikte woning heeft gekocht. De rechtbank in deze zaak geeft de gemeente opdracht om opnieuw een beslissing te nemen vanwege tegenstrijdigheden. De gemeente moet zich dan houden aan de inhoudelijke opdracht die daarbij wordt gegeven. Hoewel de gemeente dat niet doet, oordeelt de rechtbank over het nieuwe besluit toch dat de einduitkomst (de afwijzing) in stand kan blijven. Uit de stukken blijkt namelijk niet dat de schadevergoeding geen posten bevat voor woningaanpassing. In dit geval acht de rechtbank de aanschaf voor de gevraagde lift algemeen gebruikelijk voor deze aanvrager. Ik begrijp hieruit dat de lift betrekking kan hebben op de geleden schade uit onrechtmatige daad waarop de hoogte van de letselschade is gebaseerd.

Geschilpunten

Belanghebbende procedeert verder. Hij stelt dat er geen bedrag voor de lift is juist op dat punt een aanvraag bij de gemeente doet. De hoogste bestuursrechter stelt

eerst vast waarover een oordeel moet (lees ook mag) worden gegeven. Allereerst is dat de vraag of de rechtbank terecht heeft bepaald dat de einduitkomst in stand blijft. Verder zijn partijen het er niet over eens of in het letselschadebedrag een bedrag voor de lift is opgenomen.

Noodzaak

Het oordeel van de Centrale Raad hierover is kort, waarbij verwezen wordt naar Kamerstukken en een eerdere uitspraak.⁴ Voor de gemeente is er geen noodzaak tot ondersteuning. De vraag of er wel of geen bedrag voor de lift is opgenomen in het letselschadebedrag, kan in het midden worden gelaten. De aanvrager had de kosten die gemoeid zijn met het aanpassen van de woning, in het schadebedrag kunnen laten verdisconten. Dat hij dit in de onderhandelingen met gemeente niet heeft geprobeerd maakt het, gelet op zijn eigen verantwoordelijkheid, niet anders. ■

Ingeborg Lunenburg is zelfstandig opleider, auteur en adviseur. www.ingeborglunenburg.nl

Noten

1. CRvB 19-06-2013, 12-5062 Wmo)
2. de Wmo is een wet in medebewind
3. CRvB 05-12-2012, BY5215 Wmo, CRvB 15-05-2013, CA0186 Wmo en CRvB 14-08-2013, 10-1907 Wmo
4. TK 2004/05, 30 131 nr. 3 en CRvB 21-05-2012, BW6810 Wmo

In Sociaal Bestek nummer 11 zal Eric Joosten, directeur van BSA schaderegeling, reageren op deze uitspraak.